

Mi újság?

A Magyar Szentek Templomának havi tájékoztató lapja. 2014. augusztus

Kiadja a Magyar Szentek Plébániája. Megjelenik minden hónap első vasárnapján. Ingyenes kiadvány.

Álljatok meg, ne háborúskodjatok!

E sorok éppen július 28-án, az I. világháború kirobbanásának 100. évfordulóján íródnak. Erre is emlékezett és emlékeztetett Ferenc pápa vasárnap, július 27-én délben, az Úrangyala elimádkozásakor. „**Kérem, hagyjátok abba!**” – mondta, természetesen a jelen háborús helyzeteire célozva: Közel-Kelet, Irak és Ukrajna békéjéért imádkozva. Ma sokan, különösen a fiatalabb nemzedék tagjai közül, vagy akiknek családját semmilyen gyilkos indulat nem csapta meg, nem félnek a háborútól, a háborús indulatoktól, talán úgy vélik, megérett a világ egy újabb „tisztogatásra”. Nem is kell mondanom, naivitásnak tartom ezt a gondolkodást, nem föltétlenül azért, mert aki fegyvert ragad, fegyver által pusztul, hanem mert úgy gondolom, semmiképp nem keresztény, nem krisztusi megoldás az erőszak, a harc, még a durvaság sem. Bár sokan úgy emlékeznek, az egyház megáldotta a harci zászlókat, nem erről volt szó: az egyház felszentelt papjai megáldották a zászlók alatt felvonuló embereket, hogy az áldás kísérje és lehetőleg óvja őket. Bizonyára e papok közt, s a harcba vonuló keresztények közt is volt, aki valós indulattal, harci kedvvel gondolt a háborúra vagy vonult fel oda. Bizonyára voltak, akik hittek az igazságos harcban. Ám az egyház maga nem vallotta ezt: maga XV. Benedek pápa (1914–1922) „hasztalan vérontásnak” nevezte a világháborút, amely milliók életét követelte, és hatalmas pusztítást okozott. Ezért hát gyásznappal a mai e dráma emlékére. Ferenc pápa azt mondta: „Miközben erre a tragikus eseményre emlékezünk, azt kívánom, hogy ne ismétlődjenek meg a múlt hibái, hanem vegyék figyelembe a történelem tanítását. Mindig a béke ügyének érveit álljanak előtérben, a türelmes és bátor párbeszéd révén.” Őszinte szívvel csatlakozom e gondolathoz, és remélem, az olvasók is magukénak érzik. Olyannyira, hogy még a szűk környezet kisstílű háborúskodásaitól is óvakodnak. Olyasmikre gondolok, mint a családi veszekedések férj-feleség, szülők-gyermekek, testvérek között, vagy a szomszédság örök haragot eredményező összecsókolkozásaira. Hiszen ahogy a pápa mondta: „Emlékezzünk rá, hogy minden elvész a háborúval, és semmi sem vész el a békével. Kedves fivérek és nővérek, soha többé háborút! Soha többé háborút! Megölt gyermekek, megsebezett gyermekek, megcsónkított gyermekek, árván maradt gyermekek, gyermekek, akik megmaradt háborús fegyverekkel játszanak, gyermekek, akik nem tudnak mosolyogni. Kérem, hagyjátok abba! Egész szívemmel kérlek benneteket. Itt az ideje, hogy megálljatok! Kérem, hagyjátok abba a háborút!”

BEKÖSZÖNTŐ

Kampfmüller Sándornak hívnak. 1987. szeptember 30.-án, Tatán születtem. Egy öcsém van, aki három évvel fiatalabb nálam. Általános iskolámat Naszályon végeztem el. Alsó tagozatos koromban kezdtem el járni hittanra, a plébános minden héten Tatáról jött ki nekünk hittant tartani és vasárnap misézni. Nyáron szervezett számunkra, hittanosoknak táborot. A középiskolát Győrben a Czuczor Gergely Bencés gimnáziumban végeztem, ahova a jelentkezésemet öreg győri bencés diákok hatására adtam be. Itt nagyon összetartó közösség alakult ki mind az osztálytársakkal, mind a kollégista társakkal. Megismerkedtünk a bencés regulával és a bencés atyákkal. Köztük megtapasztaltuk a Benedeki jelszó: *”dolgozzál és*

imádkozzál” mindennapi megvalósulását. A bencés atyák a közös szerzetesi imákra mindig hívtak bennünket. Ezeken az imaórákon megtapasztaltuk a közös ima szépségét és erejét. A gimnázium vége felé, úgy döntöttem, hogy továbbtanulni jogi egyetemen szeretnék, mert majd később ráérek eldönteni, hogy a jogon belül mivel foglalkozzak egy életen át. Az Isten azonban ezt nem így gondolta. Éreztem, valami hívást, de mindig gyorsan száműztem ezt a gondolatot, érzést. Ahogyan elérkeztek a gimnázium utolsó hónapjai ez a hívás egy re erősebb lett, ami ellen egyre jobban tiltakoztam. Segítségemre volt ebben a helyzetben az egyik győri teológiai tanár, aki segített meghallanom és megértenem Isten hívását és akaratát. Ilyen előzmények után adtam be 2006-ban jelentkezésemet az Esztergomi Szemináriumba, ahova sikeres felvételi vizsga után felvettek a nyár elején. Nyár közepén megtudtam, hogy felvettek a jogi egyetemre is. Választani kellett. Amikor szeptember elején el kellett volna mennem, beiratkozni a jogra, aznap reggel tisztázódott bennem, hogy mi az Isten szándéka velem, mit kell csinálnom. Így ebben a szeptemberben fogadtam el Isten akaratát és kezdtem el a teológiai tanulmányaimat. A szeminárium végén a szentelési jelmondatul a: *Szólj, Uram hallja a te szolgád!* Szentírási részt választottam Sámuel könyvéből. Hasonlóan a kis Sámuelhez elsőre én sem halottam meg az Isten hívását, azonban Isten kegyelmének köszönhetően meghallottam, és tiszta szívből igennel tudtam rá válaszolni.

2011.-ben diakónussá szenteltek. Féléves diakónusi gyakorlatomat a Szentendrei Keresztelő Szent János Plébánián töltöttem Blanckenstein György plébános és Gájer László káplán mellett. Ekkor megtapasztaltam a szemináriumban tanultak, hogyan kell az életben megvalósítani egy plébánián.

2012. június 16.-án dr. Erdő Péter bíboros, prímás, érsek az Esztergomi Bazilikában pappá szentelt, és 2012. augusztus 1.-vel a Budapest Terézvárosi Avilai Nagy Szent Teréz Plébánia káplánjává nevezett ki. A papság rendjében, mint káplán azt a küldetést kaptam, hogy az Evangélium hirdetésében a plébánost Horváth Zoltán atyát segítsem. Ezt tartottuk a fő feladatunknak Isten szavát, szeretetét hitelesen eljuttatni az embereknek. Mindenki megtalálhatta a maga számára való közösséget kezdve az óvodás korosztálytól a nyugdíjasokig.

2014. augusztus 1.-vel Bíboros Úr a Budapest Magyar Szentek Plébánia káplánjává nevezett ki. Kérem a kedves testvérek imáit, hogy Gábor atyával közösen mindig az Isten élő szavát az Evangéliumot tudjuk hirdetni minden ember számára.

Szálkák és gerendák

Hogyan kritizálunk? Miért kritizálunk?

Hogyan kritizálunk? Szerintem ez az egyik legegyszerűbb dolog a világon. Olyan, mintha levegőt vennénk.

Szinte gondolkodás nélkül, azonnal megszületnek a kritikák tudatunkban, és ha úgy gondoljuk, hangot is adunk nekik. Sokszor válogatás nélkül, a másik fél érzelmeit figyelembe sem véve dobálózunk velük, miközben fel sem fogjuk, hogy olyan dolgokkal foglalkozunk, amik nem is a mi felelősségeink közé tartoznak és olyan időt fecsérelünk, amit hasznosabb és vidámabb dolgokkal is tölthetnénk.

Hogy miért is születnek meg bennünk a kritikák? Szerintem a válasz egyszerű. A nem tetszés, az el nem fogadás következményeként. Más szóval, elítélem azt a dolgot, ami nem megfelelő, nem elfogadható a saját hitvilágom, meggyőződésem szerint.

Az én értelmezésemben a kritika ítélezést jelent. Megítélek bizonyos helyzeteket, embereket, véleményeket. Az ember valójában folyamatosan ítélezik. Mindent felcímkéz „jó” és „rossz” jelzőkkel, s ezáltal pozitív vagy negatív érzelmeket él meg. A legszomorúbb az, hogy ennek még csak nincs is a tudatában.

Miért is kellene ítélezzünk? Miért nem fogadunk el dolgokat, embereket olyanoknak, amilyenek? Tény, hogy mindenben lehet találni kivétnivalót, mindenben van, amit javítani, csak hogy nem a mi dolgunk, hogy azokkal foglalkozzunk. A mi felelősségünk az, hogy a saját életünkben találjuk meg a „kritizálni” való dolgokat, s ha ezeket felismertük, változtassunk rajtuk, ha meg nem tudunk, fogadjuk el mint életünk szerves részeit, tanító mestereit. És miért? Hogy jól érezhessük magunkat a bőrünkben. Magunkért tesszük, saját életünkben teszünk rendet és alakítunk ki nyugalmat, és ezáltal pozitívan hatunk környezetünkre is.

Ha úgy gondolok életemre mint egy nagy udvarra, rájövök, hogy ez az udvar egyedül az enyém, az én felelősségem. Az én dolgom, hogy rendben tartsam, senki más nem teheti meg ezt helyettem. Ha én nem látom saját udvaromon a sok kidobnivaló, fölösleges kacatot, viszont ennek ellenére azt nézegetem, hogy a szomszéd udvara mennyire van tele szeméttel és nála próbálok takarítani, nem hogy nem változik semmi – mivel ő a külső, erőszakos beavatkozásra csak begubózna –, de még fölösleges feszültséget is keltek magamban és benne is.

A legfontosabb észben tartani, hogy mindenkinek megvan a maga kis udvara és virágos kertet egyedül ő varázsolhat belőle, vagy ő hagyhatja, hogy teljesen ellepje a gaz. Egyedül az ő joga és az ő felelőssége bármit is tenni azon a területen. A szomszéd kertjében viszont csakis akkor szabad virágot ültetni, ha arra megkérnek, ha meg nem kérnek segítséget, annyit tehetünk, hogy elfogadjuk, tiszteletben tartjuk az ő fejlődési ritmusát. Majd amikor ráeszmél, hogy tenni kell valamit, önszántából fog neki takarítani, nem azért mert egy kívülálló azt mondja neki, vagy folytonos kritikáival azt próbálja éreztetni vele.

Tudom hogy könnyű ezeket mondani, és nehéz megtenni, főleg ha a szüleinktől olyan jól megtanultuk az ítélezés leckéjét. Viszont ha már tudatosítjuk, hogy mit is teszünk, az a legelső és legfontosabb lépés, hogy idővel megváltoztathassuk ezt a hozzáállásunkat a dolgokhoz, és a világot csodáló, önmagunkat és másokat elfogadó emberekként éljük.

Balázs-Kercsó Zsuzsanna
Kolozsvár

HÍREK - HIRDETÉSEK - PROGRAMOK

Életének 57., papságának 32. évében **Hollai Antal** pápai káplán, budapest-albertfalvi esperes-plébános, címzetes apát visszaadta lelkét Teremtőjének – tájékoztatta szerkesztőségünket Kovács Zoltán, az Esztergom–Budapesti Főegyházmegye irodaigazgatója.

Antal atya Budapesten született 1958-ban, mélyen hívő, katolikus családban. Az esztergomi ferences gimnázium elvégzése után kispap lett Esztergomban, ahol 1983-ban szentelték pappá. Három év farkasréti káplánság után két évig érseki szertartóként Paskai László bíboros mellett szolgált Esztergomban, majd Rómában, a karmeliták Szent Teréz Egyetemén spiritualitásból szerzett licenciát. Rómából hazatérve felső-krisztinavárosi plébános-helyettes volt **három** évig, miközben a nunciatura magyar titkárának feladatát is ellátta. 1993 és 2001 között az esztergomi szeminárium lelki igazgatója volt, és tanított a hittudományi főiskolán. 2001 óta Albertfalva plébánosa, kilenc éve a kerület esperese.

„Az önmagát előtérbe nem toló gesztus tesz igazán hasonlóná Krisztushoz” – idézte sokszor Lékai László beszédét, melyet szentelésükön mondott.

Megrendült szívvel gyászolja az Esztergom–Budapesti Főegyházmegye, idős édesapja, családja, paptársai, barátai, egyházközsége, lelki gyermekei és minden hívő, aki ismerhette.

Nyugodjék békében!

Magyar Kurír

Miserend változás

Nyári időszakban (június, július, augusztus hónapokban) *a Kruspér utcai Szent Tádé kápolnában* **hétfőn és szombaton nem lesz szentmise.** A Magyar Szentek Templomában **júl. és aug. hónapban nem lesz vasárnap este 7-kor az egyetemista szentmise!**

Augusztus 15-én, pénteken Nagyboldogasszony ünnepén reggel 7-kor a **templomunkban**, este fél 6-kor a **kápolnában** lesz ünnepi szentmise. **Ezen a napon a misehallgatás kötelező!**

Templomunk felszentelésének 18. évfordulóját ünnepeljük

**2014. augusztus 17-én, a fél 12-es szentmisén,
melyet Dr Gaál Endre nagyprépost mond.**

A szentmisén közreműködik az **Imperatrix Énekegyüttes** (művészeti vezető: **Srajber Zsolt**).

Művészeti vezető : **Zsigmond Balassa**. Orgonál: **Leskó Zoltán**.

A szentmisét követően közös ebéd lesz a híveknek a templomkertben, a hagyományokhoz híven papák – papok focimeccs 4 órákor, játékok a gyerekeknek, és pingpongozási lehetőség.

Augusztus 20-án Szent István király ünnepén a Magyar Szentek Templomában fél 12-kor, a kápolnában reggel 8-kor és este 7-kor lesz szentmise.

Mi Újág? - a Magyar Szentek Templomának havi tájékoztató lapja. Kiadja a Magyar Szentek Plébánia. Megjelenik minden hónap első vasárnapján. Ingyenes kiadvány. Ha a lappal kapcsolatban bármilyen észrevétele van megteheti a 209-22-24-es telefonszámon, vagy a 1507 Bp., Pf.: 70. levélcímen. E-mail: magyarszentekbp@freemail.hu, <http://www.piar.hu/magyarszentek>.